

Sygnatura akt I C 1375/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 29-10-2015 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący:SSR Paweł Kwiatkowski

Protokolant:Katarzyna Mulak

po rozpoznaniu w dniu 29-10-2015 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa A. S.

przeciwko (...) S.A. V. (...) w W.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 1.217,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1375/15

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 14 marca 2014 r. powód A. S. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) SA, V. (...) kwoty 6642 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 22 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że w dniu 21 maja 2014 r. doszło do uszkodzenia pojazdu powoda. Sprawca szkody był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej. Poszkodowany działający jako najemca zawarł umowę najmu pojazdu zastępczego. Zwrot pojazdu nastąpił po 69 dniach. Przedstawiona pozwanemu faktura VAT na kwotę 25461 zł nie została zrefundowana. Zdaniem powoda wydatki na poczet najmu pojazdu zastępczego pozostawały w normalnym związku przyczynowym ze szkodą.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 5 sierpnia 2015 r. powództwo uwzględniono w całości.

W sprzeciwie od w/w nakazu zapłaty strona pozwana (...) SA, V. (...) wniosła o oddalenie powództwa, zarzucając w szczególności, że nie wykazano, ażeby powód poniósł jakiegokolwiek koszty związane z wynajmem pojazdu zastępczego. Zdaniem strony pozwanej z dokumentów dołączonych do pozwu wynikało jedynie, że powód zawarł jedynie z M. G. umowę bezpłatnego użyczenia pojazdu. W fakturze wystawionej przez (...) sp. z o.o., która została dołączona do pozwu, jako odbiorcę usługi wskazano natomiast pozwane towarzystwo, chociaż nie było ono najemcą.

Z ostrożności procesowej strona pozwana zakwestionowała także konieczność wynajmu pojazdu zastępczego przez powoda oraz wskazaną przez powoda wysokość dobowej stawki czynszu jako wygórowaną.

W odpowiedzi na sprzeciw powód wyjaśnił, że umowa najmu, na podstawie której powód dochodzi zapłaty została zawarta pomiędzy nim, a (...) sp. z o.o.. Umowa użyczenia zawarta pomiędzy M. G., a (...) sp. z o.o. dla rozpoznawanej sprawy jest bez znaczenia. Powód przyznał także, że początkowo (...) sp. z o.o. wystawiła fakturę na pozwanego,

ale następnie dokonała odpowiedniej korekty i wystawiła ją na powoda. Ta faktura jest dowodem, że w majątku poszkodowanego powstał uszczerbek podlegający naprawieniu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny w sprawie:

W dniu 22 maja 2014 r. powód A. S. zawarł z (...) sp. z o.o. działającym jako wynajmujący umowę nazwaną umową najmu samochodu marki A. (...), nr rej. (...). W umowie nie wskazano wysokości stawki czynszu, ani zasad jej ustalenia. Samochód został zwrócony w dniu 30 lipca 2014 r.

(dowód: umowa z 22.05.2014 r. – k. 11)

W dniu 2 sierpnia 2014 r. (...) sp. z o.o. wystawiła fakturę na kwotę 25461 zł brutto tytułem kosztów wynajmu pojazdu zastępczego, wskazując jako nabywcę usługi stroną pozwaną. Wysokość stawki czynszu wskazano w tej fakturze na 300 zł netto za 1 dzień najmu.

(dowód – faktura z 2.08.2014 r. – k. 14)

Mając powyższe na uwadze, Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 822 § 1 k.c., jeśli zawarto umowę odpowiedzialności cywilnej, zakład ubezpieczeń zobowiązuje się wypłacić określone w umowie odszkodowanie za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający.

Nie ulega wątpliwości, że wskazane odszkodowanie obejmuje stosownie do art. 361 § 2 kc stratę związaną z niemożliwością korzystania z rzeczy uszkodzonej. W przypadku uszkodzonego samochodu taką stratą jest koszt wynajmu innego pojazdu.

W rozpoznawanej sprawie zasadny był jednak zarzut pozwanego, iż powód nie wykazał, ażeby w jego majątku powstała jakakolwiek szkoda związana z wynajmem pojazdu zastępczego.

Wypada podkreślenia, że szkodą powoda mogłaby być kwota wynikająca z zaciągniętego zobowiązania, powiększająca pasywę jego majątku. Z materiału dowodowego zaproponowanego w pozwie nie wynikało jednak, ażeby zaciągnął on jakiegokolwiek zobowiązanie w zakresie wynajmu pojazdu zastępczego. W szczególności z przedłożonej umowy najmu wynikało, iż poszkodowany nie uzgodnił z wynajmującym wysokości czynszu, stosownie do art. 659 kc, chociażby przez wskazanie podstaw do jej ustalenia. Wbrew twierdzeniom wskazanym w odpowiedzi na sprzeciw powód nie wykazał też, ażeby już po zawarciu i wykonaniu umowy najmu otrzymał od wynajmującego fakturę, w której byłby wymieniony jako najemca. Jediną fakturą złożoną do akt sprawy była faktura, w której (...) sp. z o.o. jako najemcę wskazała stroną pozwaną.

Należy zauważyć, że taki mechanizm zawarcia umowy najmu, pozwalał w istocie wpisać w fakturze kwotę dowolną, całkowicie oderwaną od rynkowych uzgodnień pomiędzy wynajmującym, a najemcą. Skoro bowiem najemca nie przyjmował na siebie żadnego zobowiązania, w tym w szczególności zobowiązania do zapłaty czynszu na wypadek, gdyby zakład ubezpieczeń nie wypłacił odszkodowania, nie był też zainteresowany określeniem stawki czynszu. Z drugiej zaś strony wynajmujący najwyraźniej zakładał, że jedynym faktycznie zobowiązanym do zapłaty będzie zakład ubezpieczeń. Świadczy o tym kuriozalna pomyłka w wystawionej fakturze dołączonej do pozwu oraz fakt, iż brak jest jakiegokolwiek dowodu na ustalenie stawki czynszu bezpośrednio z najemcą.

Wobec powyższego brak było podstaw do przyjęcia, że poszkodowany zaciągnął ze swojego majątku zobowiązanie do zapłaty czynszu w kwocie 6642 zł, czy to wprost, czy też za wypadek braku zapłaty przez zakład ubezpieczeń (por. art. 391 kc). W związku z tym po stronie poszkodowanego nie powstała szkoda wskazana w pozwie. Skoro zaś nie powstała

szkoda, to poszkodowanemu nie przysługiwała także jakakolwiek wierzytelność przeciwko stronie pozwanej. Mając to na uwadze powództwo oddalono w całości, jak w pkt I wyroku.

Jednocześnie Sąd pominął jako spóźnione (por. art. 207 § 6 kpc) wnioski dowodowe zgłoszone przez pozwanego w piśmie z 12 października 2015 r. (k. 71 i n.). Strona pozwana domagała się przeprowadzenia dowodu na okoliczność ważności umowy użyczenia pojazdu wynajętego następnie powodowi. Wypada jednak zauważyć, że przepisy kodeksu cywilnego dopuszczają możliwość wynajmu rzeczy nie będącej własnością wynajmującego. Ważność w/w umowy użyczenia pozostawała zatem dla rozstrzygnięcia sprawy bez znaczenia. Ponadto strona pozwana domagała się dopuszczenia dowodu z opinii biegłego na okoliczność celowości wynajmu i uzasadnionej stawki czynszu najmu na rynku lokalnym. Tego rodzaju wniosek dowody mógł być swobodnie zgłoszony w sprzeciwie od nakazu zapłaty.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 kpc, zasądzając na rzecz pozwanego zwrot kosztów zastępstwa prawnego w kwocie 1200 zł oraz zwrot kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. Sąd nie znalazł podstaw do przyznania pozwanemu dwukrotności stawki minimalnej wskazanej w Rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych. Sprawa nie była bowiem skomplikowana i zakończyła się na jednym posiedzeniu. Brak było także podstaw do powiększenia stawki minimalnej o należny podatek VAT. Przepis § 2 ust. 3 tegoż rozporządzenia wskazuje wprost, że kwotę wynagrodzenia pełnomocnika zwiększa się o kwotę podatku VAT jedynie w przypadku wynagrodzenia pełnomocnika z urzędu. Wypada zaznaczyć, że przepisy o wynagrodzeniu radców prawnych nie gwarantują im stawki rozumianej jako zysk netto, wobec czego obciążenie podatkowe powinno być obliczone od kwoty wynagrodzenia zasądzonego (o ile faktycznie zostało umówione z klientem). Strona pozwana domagała się także zwrotu kosztów korespondencji i opłat kancelaryjnych zgodnie z potwierdzeniami w aktach sprawy. Jednak jedynym sposobem uzyskania takich kosztów jest ich zgłoszenie w spisie kosztów stosownie do art. 109 § 1 kpc, co w rozpoznawanej sprawie nie zostało zrobione.